

Burca, sí o no

Aquests dies s'ha obert un debat públic sobre si la nostra societat vol o no que hi hagi dones que es mostrin, - és un dir -, amb burca o nicab o qualsevol altra vestimenta que li ocultu tot el cos i fins i tot la cara.

Recordaran que respecte la cultura musulmana es va començar la polèmica qüestionant l'ús del mocador en les escoles i ara el mocador ja no és posa en tela de judici perquè tenim dones amb mocador al carrer, al mercat, al metro, recollint criatures a les escoles i treballant en feines domèstiques. Ara ja és "normal" que les dones musulmanes, com en altre temps les nostre besàvies i més tard les dones immigrants del sud, portin mocador per tapar-se els cabells.

Ara, amb la massiva presència de musulmanes estan apareixent noves maneres de tapar-les i la burca n'és l'extrem. Una mena d'embalum fosc que camina vacil·lant, gairebé sense veure-s'hi, és, suposadament, una dona a qui la seva cultura no permet que se la vegi i per això es fabrica una casa portàtil que l'oculta.

Qui és qui ordena a través de la "cultura" aquesta mena de situació per a les dones? No se sap ben bé, és el costum, diran els qui parlen o sigui els barons. Si de fet *ho porta perquè ella vol*, diuen.

Recordo quan de jove portava mantellina per anar a l'església. No en feia cabal, era normal i es pot dir que la duia perquè volia. Però no era així. Un dia hi vaig anar sense i de cop i volta em vaig trobar amb què algú m'havia tapat el cap amb una cosa suada i bruta. Una bona ànima que vetllava per la meva honestedat de dona.

A les musulmanes els passa semblantment. Elles mateixes que sempre han vist com les mares i les àvies han anat tapades, no es veuen elles mateixes sense les burques i “destapades”, i ho entenc. En canvi els seus homes, que en la seva terra duen “xilabes” o el que sigui depenent del país, aquí de seguida canvien de vestit sense més problema.

Però han de saber elles i sobretot els seus homes, que aquí no ens agraden aquests costums i que si venen per quedar-se han de fer un esforç per agradar-nos. Perquè les occidentals hem lluitat per poder anar pel món com ens doni la gana i aquest dret l'hem guanyat a pols i no estem disposades a tornar enrere. Es dóna el cas que en barris i pobles on hi ha majoria de musulmanes les noies no se senten còmodes segons què es posen. No estem disposades a què ens dictin les seves normes ni a obeir inventades ordres que suposadament vénen de Déu. D'aquest mal ja n'estem vacunades.

No ens agradaria que la burca es fes “normal” entre nosaltres com s'ha fet el mocador, ja que per molt que es vulgui dissimular és un signe d'identitat que obliga les dones. La gran presència musulmana a Europa bé cal que es noti i que s'imposi perquè així les seves reivindicacions d'espais gratuïts, de menjars diferents, de permissions inaudites, fins i tot de subvencions, tenen una força més gran si les dones majoritàriament, amb mocadors i ara amb burques es deixen veure pels nostres carrers exercint una força coercitiva, de moment pacífica.

Sefa Amell

Maig, 2010